

**R. P. Christophori Gillii, Ex Brigantio Lvsitaniæ, Societatis
Iesv, Et in Conimbricensi Academia S. Theologiae
Professoris; Commentationvm Theologicarvm De Sacra
Doctrina, Et Essentia atque vnitae ...**

Gil, Christovão

Coloniae Agrippinae, 1610

Distinctio fundamentalis perfectionum diuinarum quoad cognosci minimè
pendet à distinctione actuali creatarum, quibus æquipollent. cap. 11.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82291](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82291)

quod est idea, & exemplar rerum omnium. Neganda vero est assumptio, ad cuius probationem responderetur, solam finitudinem, ac limitationem actualem inuenire imperfectionem, fundamentalem veronequaquam: hæc enim non circumferibit actu perfectionem fundamentaliter distinctam, sed illam relinquit in tota sua amplitudine, & solum est fundamentum vt actu intellectus præcipientis sortiatur pluralitatem actualem, sub qua singulæ perfectiones non concipiuntur, vt infinitæ simpliciter in omni genere, sed solum sub propria ratione formali: & ita imperfectio non est in rationibus ipsis obiectiuis, sed in cognitione ipsa, quæ non adæquatur obiecto prout est in se. Argumentum pro sententia Torrens. solum concludit contra sententiam Durandi, perfectiones eas, de quibus loquitur, non esse distinctas fundamentaliter per respectum ad creaturas, quod verum est. Non tamen probat distinguere per ordinem ad emanationes diuinas quasi in ordine ad ipsas sumatur distinctio fundamentalis perfectionum absolutarum.

Distinctio fundamentalis perfectionum diuinarum quo ad cognosci, minimè pendet à distinctione actuali creaturarum, quibus æquipolent.

CAPVT XI.

I. **D**ictum est de independentia quo ad esse distinctionis fundamentalis perfectionum diuinarum ab actuali creaturarum: nunc dicendum de independentia quo ad cognosci. Difficultas autem huius rei consistit in eo, quod perfectio diuina est re ipsa simplex, & omnino indiuisibilis: fieri autem non potest, vt quod in se vnum est, multipliciter agnoscat absque ordine ad multiplicitatem actualem.

II. Auctores, qui censent distinctionem ipsam fundamentalem non posse consistere absque ordine ad res alias actu distinctas, censent etiam non posse absque eo ipso ordine cognosci. Ita Durand. Godofred. Argentinas quæst. citata art. 3. & 4. & præterea Heruæus in 1. d. 2. quæst. 2. §. *Quantum ad secundum*. & quæst. 3. & quodlibet. 3. q. 3. art. 2. 3. & 4. Dionysius Cisterciens. in 1. d. 22. quæst. vn. art. 2. conclusione 6. Palatius d. 2. disput. 2. in fine. Et illi quidem congruenter loquuntur: nam res intelligi

nequit absque ijs, quæ pertinent intrinsecè ad eius rationem: ordo autem ad rationes alias actu distinctas pertinet intrinsecè ad distinctionem fundamentalem perfectionum diuinarum: ergo sine ipso cognosci minimè potest: sed omisso hoc fundamento, quod iam supra reieci, suadet eadem sententia. Primo, quoniam intellectus de se non est determinatus ad cognoscendum obiectum vna, vel pluribus notitijs: debet ergo determinari ab obiecto, vel ab alio medio: Deitas vt est obiectum intelligibile, solum determinat ad vnicam sui intellectiōem, quoniam est vna simplex veritas, vniiformiter se habens ad omnem intellectum: ergo, nisi interueniat aliud medium, vel ratio determinans, non poterit intellectus circa ipsam multiplices conceptiones effingere. Hoc vero medium si sit etiam vniiforme, solum determinabit ad vnum modum concipiendi: ergo deueniendum est ad plura alia obiecta cognita actu distincta, quæ possint esse ratio cognoscendi distinctionem fundamentalem perfectionum diuinarum per attributionem ad actualem creaturarum. Secundo mens nostra etiam in rebus creatis non potest actu distinguere rationes formales identificatas in eodem subiecto, nisi videat eas seorsim in distinctis: similiter ergo nisi videat in creaturis actu distinctas perfectiones similes diuinis, non poterit has mutuo discernere. Consequentia est euidens, quoniam diuina sunt magis abscondita ab oculis nostris, quam creata. Antecedens ostenditur, quoniam inter genus summum, & species infimas sunt multi gradus Metaphysici intermedij, qui nos latent: non nisi quia ignoramus diuersitatem ipsorum realem in diuersis subiectis, quod Durandus exponit ex ijs, quæ discernimus: nam si ex coloribus solum candorem cognoscere-mus, non possemus distinguere colorem à candore: item si nullum alium actum cognoscendi sciremus præter intellectiōem, non possemus constituere discrimen inter cognitionē & intellectiōem: idque per cætera discurrendo patet. Tertio, nihil secundum quid in aliquo genere cognoscitur absque ordine ad id, quod est simpliciter in eodem: distinctio fundamentalis, siue rationis est secundum quid, distinctio actualis est distinctio simpliciter: ergo distinctio fundamentalis, siue rationis perfectionum diuinarum agnoscitur nequit absque ordine, ad distinctionē realem creatam vel incretam.

Hæc difficultas intelligi potest absolute, vel comparate: hoc est, aut respectu

cuiuscun-

Durand.
Godofred.
Argentinas.
Heruæus.
Cisterciens.
Palatius.

III.

cuiuscunque intellectus creati, & increati, aut respectu certi, ac determinati intellectus: & quidem si posteriore modo accipitur, certum est comparatione hominis viatoris Deum naturali modo cognoscentis, veram esse sententiam Durandi, saltem quo ad primam cognitionem, & distinctionem perfectionum diuinarum, nec ab illo, quæ viderim negatur: & traditur etiam ab Auerr. 12. Metaph. 1. 39. ad finem. Ratio est, quoniam diuina non immediate in se ipsis per proprias species, aut præsentiam obiectiuam agnoscimus, sed ex creaturis, & per species ipsarum: quemadmodum ergo Dei sapientiam, & bonitatem agnoscimus, ex ipsarum effectibus, vel ex sapientia, ac bonitate creata, tanquam ex eorum participatione, ita ipsarum distinctionem fundamentalem primo aucupamur ex distinctione actuali participantium, vel effectuum productorum. Nam si nesciremus bonitatem, ac sapientiam in creaturis esse res actu distinctas, aut ignoraremus ipsarum habitudinem ad diuersos effectus, & obiecta, non haberemus fundamentum distinguendi has perfectiones in Deo, quoniam omnis nostra cognitio de Deo in via habeatur a posteriore: Iuxta priorem sensum est difficultas, iuxta quem loquuntur Durand. Argent. & alij: expresse enim negant intellectum diuinum agnoscere distinctionem fundamentalem perfectionum diuinarum, absque ordine ad creaturas: ex quo plane sequitur idem dicendum de quouis alio intellectu. Nam Deus cognoscit omne intelligibile: quare si non agnoscat distinctionem suam fundamentalem absque ordine ad creaturas, nullo modo erit cognoscibilis absque illo, & consequenter à nullo alio intellectu agnosci poterit: Ego vero primum dicam absolute de cognoscibilitate in se, deinde ad singulos intellectus applicabo.

IV.

Dico primum: Distinctio fundamentalis perfectionum diuinarum est cognoscibilis absque ordine ad res alias ex natura rei actu distinctas: sensus est, ad notitiam distinctionis huius fundamentalis, non prærequiri tanquam aliquid præuium, notitiam distinctionis actualis: dupliciter enim se habere potest vna notitia ad alteram, cui est necessarium coniuncta, vel tanquam aliquid consequens, vel tanquam aliquid antecedens. Hic non curo utrum notitia distinctionis actualis sit coniuncta cum notitia distinctionis fundamentalis, tanquam aliquid ad ipsam consequens, sed contendo ad illam minimè prærequiri. Quæ sententia traditur ab Henrico in sum.

Gillij comment. Theol.

art. 51. quæstione 1. art. 68. quæstione 5. ad argumenta, & quodlibet. 5. quæst. 1. Francisco à Christo in 1. d. 2. quæst. 5. Soncin. d. 8. quæst. 4. conclusionem 7. Ioan. Bachon. Alexand. Capreol. & Hispani. cit. cap. præcedent. num. 4. & necessario elicitur ex doctrina Diui Thomæ tradita cap. præcedent. Nam sicut se res habet ad esse, ita ad cognosci, & à quibus res non dependet in essendo, neque in cognoscendo dependet: at distinctio fundamentalis perfectionum diuinarum est in Deo ante omnem ordinem ad res alias actu distinctas, ut capite proximo dictum est: ergo etiam cognosci poterit absque eiusmodi ordine.

Frans. à Chr.
Soncin.
Bachon.
Capreol.
Hispani.
S. Thom.

Secundo idem probatur suppositis duobus principijs: alterum est, distinctio fundamentalis eius obiecti, quod non agnito ordine ad alia actu distincta, quibus æquipollet, agnosci potest pluribus notitijs inadæquatis, innotescet non percepto ordine eius ad distinctionem actualem. Alterum est essentia, diuina cognosci potest pluribus notitijs inadæquatis, non præcognito ordine villo ad alia actu distincta. Ex quibus euidenter colligitur distinctionem eius fundamentalem deprehendi posse, non præcognita habitudine ad aliquam actualem. Primum ostenditur, quoniam quicumque pluribus notitijs simplicibus non synonymis apprehendit idem obiectum, distinguit illud secundum esse intelligibile, & intellectum: nam quasi in plura partitur esse intelligibile obiectiuum, & constituit multiplex esse intellectum pro diuersitate notitiarum, & rationem apprehensam vnica notitia separat secundum esse intelligibile ab ijs, quas distinctis notitijs apprehendit: cum hac vero multiplici apprehensione necessario coniuncta est cognitio distinctionis fundamentalis obiecti: ergo si illa haberi potest non cognito ordine ad alia obiecta re ipsa distincta, absque cognitione eiusdem ordinis intelligi poterit distinctio fundamentalis. Assumptio probatur, quoniam qui habet plures conceptus non synonymos eiusdem obiecti, experimentaliter videt rationem, quam apprehendit per vnum, non esse eandem, quam apprehendit per aliud: ex vi enim notitiæ illius potest formare propositionem, qua enunciet vnā non esse aliam: cum itaque omnis veritas propositionis negatiuæ fundetur in aliqua distinctione, si ex vi plurium notitiarum apprehensuarum, elici potest propositio (saltem sub reduplicatione negans vnā de altera, illis notitijs agnoscitur distinctio

V.

Xxx

funda-

Henric.

fundamentalis rationū obiectuarum: Respondebitur, nō posse cognosci distinctionē fundamentalem obiecti, nisi intellectus reflectatur supra suos actus, quo posito iam ipsi actus sunt obiecta cognita notitia reflexa: qua etiā percipitur habitudo obiecti ad actūalem distinctionem actuum. Sed enim responsio supponit falsum: namque ad coniungendos duos terminos, & vnum de altero affirmandum, vel negandum, sat est penetratio rationis obiectiū vtriūque sine reflexione supra ipsas notitias: ex eo enim, quod res est, vel non est, propositio est vera vel falsa, non autem ex eo, quod mens reflectitur supra suum actum: & ita, si cui innotesceret ratio misericordiæ, ac iustitiæ, prout abstrahunt ab humana, ac diuina, etsi non reflecteret supra suas apprehensiones, verè posset affirmare, ratio iustitiæ, non est ratio misericordiæ: quare ad cognoscendam distinctionem fundamentalem obiectiuam, non est necessaria reflexio supra actus multipliciter apprehendentes. Respondebitur adhuc in hoc casu cognosci quidem distinctionem fundamentalem materialiter, non vero formaliter, quia scilicet cognoscuntur ea, quæ virtute distinguuntur, non tamen cognoscuntur virtute distingui. Hæc responsio non est ad mentem auctorum oppositæ sententiæ. ipsi enim contendunt intellectum non posse agnoscere, aut distinguere vnam rationem formalem ab alia: qui vero ita illas penetrat, vt ex ipsarum notitijs componat enunciationem, & vnam saltem sub reduplicatione neget de altera, distinguit ipsas ab inuicem: vtrum vero in actu signato cognoscat distinctionem ipsam, parum interest, dummodo in actu exercito cognoscat vnam rationem non esse alteram: in hac enim negatione consistit fundamentum distinctionis, de quo Theologi loquuntur, non autem de relatione distincti ad distinctum. Itaque falsum est, quod dicitur, eiusmodi notitijs cognosci ea, quæ virtute distinguuntur, non cognosci autem virtute distingui: nam verè cognoscitur ea distingui fundamentaliter, siue simul agnoscatur relatio ipsa distinctionis, siue non.

VI.

Secundum principium ostenditur, quoniam essentia diuina ratione infinitæ intelligibilitatis, est agnoscibilis multiplici conceptu inadæquato, hanc autem intelligibilitatem non habet ab extrinseco, sed à se ipsa: ergo non interueniente cognitione alterius obiecti, aut ordinis ad ipsum, potest ea intelligibilitas reduci ad

actum. Patet consequentia: nam intelligibilitas perfecta fundata in ipsa perfectione entitatiua obiecti, reduci potest ad actum saltem quo ad apprehensionem, secluso quouis alio, quod non sit de ratione intelligibilitatis ipsius. Maior propositio probatur, quoniam omnipotentia vna, & simplex, est multipliciter operatiua: ergo etiam intelligibilitas quamuis sit vnica, erit etiam multipliciter determinatiua intellectus, & terminatiua intellectionum: si enim vnitas omnipotentia non impedit multiplicem influxum ipsius in effectus, etiam vnitas intelligibilitatis non impedit multiplicem causalitatem ipsius in determinando intellectum, ac terminando eius actus. Assumptio vero constat: nam intelligibilitas nititur entitate, & proinde res, quæ est à se metipso, à se quoque habet intelligibilitatem: essentia diuina est à se; ergo etiam habet intelligibilitatem à se. Respondebitur intelligibilitatem habere à se: non vero multipliciter ipsius: & ideo requiri habitudinem eius ad obiecta distincta actu, vt compleatur multiplicitas intelligibilitatis. Hæc responsio non satisfacit, etenim omnipotentia se ipsa continet multiplices effectus, neque ad eos producendos indiget multiplicitate extrinseca: ergo etiam intelligibilitas diuina infinita, se ipsa continet multiplices conceptiones, ad quas absque ope multiplicitatis extrinsece potest determinare intellectum. Et confirmatur, quoniam aut multiplicitas extrinseca creaturæ requiritur, tanquam manu ductio ad cognoscendam multiplicitatem fundamentalem Dei, aut quia est de per se ratione obiecti cognitionis, qua illa attingitur: si primum, potest à Deo suppleri, atque adeo secundum se non implicat contradictionem, vt multiplicitas, siue distinctio fundamentalis perfectionum diuinarum intelligatur absque ordine ad obiecta distincta actu: secundum non est dandum: ergo potest essentia diuina multipliciter intelligi absque eiusmodi ordine. Posteriores assumptionis partem ostendo experientia: nam quamuis homines non possint primum intelligere rationes solum fundamentaliter distinctas, non cognita distinctione actuali, ex qua colligunt notitiam fundamentalem, nihilominus postea absque aduertentia ad eum ordinem, aut obiecta actu distincta percipiunt pluribus conceptibus rationes solum fundamentaliter distinctas: vt videre est in notitia diffinitiuā

nitua

nitua hominis per duos conceptus, alterum animalitatis, alterum rationalitatis: per eam namque tendit absolute intellectus in essentiam ipsius hominis, non respiciendo simul ad brutum, aut rem aliam extrinsecam: eodemque modo, licet ad percipiendam sapientiam, & iustitiam diuinam, tanquam perfectiones fundamentaliter distinctas indigeant viatores notitia sapientiae, ac iustitiae creatae, & distinctionis ipsarum, tamen posteaquam semel eam distinctionem agnouerunt, non opus est, vt quoties voluerint cogitare de iisdem perfectionibus diuinis, recurrant ad distinctionem actualem creatarum: ergo ordo ad res actu distinctas non est de per se ratione obiecti notitiae, qua attingitur distinctio fundamentalis: nam quod est de per se ratione obiecti alicuius notitiae, semper concurrere ad illam debet.

VII.

Dico secundum: Quilibet intellectus, siue creatus, siue increatus potest agnoscere distinctionem fundamentalem perfectionum diuinarum absque ordine ad res actu distinctas. Hæc deducitur ex prioribus: nam quidquid in se est cognoscibile absque ordine ad aliud, non repugnat ita cognosci à quouis intellectu, nisi ex parte ipsius intellectus detur particularis repugnantia: quo minus autem distinctio fundamentalis diuinorum attributorum agnosci queat, nõ assignatur alia repugnantia ex parte cuiusvis intellectus, quam necessitas cognoscendi ordinem ad actualem distinctionem, hæc autem nulla est, vt constat ex dictis: impossibilitas vero perueniendi ad notitiam distinctam rationum formalium, non percepta prius aliqua distinctione actuali, quæ assignatur in intellectu viatorum, solum se habet ex parte inuentionis per discursum naturalem, & tolli potest supplente Deo id, quod præstaret discursus naturalis: quare non repugnat, intellectum hominis agnoscere iustitiam, ac misericordiam Dei, & ipsarum distinctionem fundamentalem, non præcognita iustitia, & misericordia creatæ, & ipsarum distinctione actuali: nam quemadmodum Deus in prima creatione hominis de sententia D. Thomæ & communi, infudit Adamo scientiam naturalem, tum rerum creatarum, tum vero etiam Dei, ita potuit infundere solum scientiam Dei, qua eius attributa non minus agnosceret, quam nunc Theologi, & tamen ignoraret perfectiones creatas, & realem distinctionem ipsarum: quare perciperet distinctionem fundamentalem per-

fectionum diuinarum, non percepta habitudine ad distinctionem actualem creatarum: & sicut ea cognitio potuit hoc modo infundi homini, ita & Angelo. Denique si obiectum secundum se intelligibile est absque ordine ad alia actu distincta: eo modo intelligetur à Deo, qui percipit omne intelligibile: & quamuis simul agnoscat distinctionem actualem rerum creatarum, non tamen, priusquam intelligat fundamentalem suarum perfectionum.

VIII.

Ad primum respondeo, Deitatem vt est obiectum intelligibile, esse re ipsa simplicem, multiplicem autem fundamentaliter, quemadmodum omnipotentia diuina: & quemadmodum hæc coniuncta liberæ voluntati Dei determinatur ad vnum potius effectum, quam alium, ita diuinam intelligibilitatem posse determinari ad causandos inadæquatos sui conceptus, accedentibus diuersis medijs præparatis à voluntate, & omnipotentia diuina: ex quo non sequitur, deueniendum ad plura obiecta actu distincta, quorum cognitio sit veluti medium ad cognoscendam distinctionem fundamentalem: nam possunt esse media cognoscendi non cognita instar specierum intelligibilium. Quin vero, vt alibi ostendam eadē essentia immediate vnita menti beatæ, pro varietate luminis gloriæ & concursu Dei libero, potest esse ratio visionū inadæquatarum, quarum singulæ percipiant aliquid fundamentaliter distinctum in Deo, non perceptum ab alijs. Secundum argumentum solum concludit id, quod superius dictū est: nempe homines viatores via inuentionis non posse distinguere actu ea, quæ sola virtute distinguuntur, nisi præcognita aliqua distinctione actuali, ex qua eliciant fundamentalem: ex hoc autem nõ sequitur, idem dicendum esse via accuratæ cognitionis, quatenus cognoscuntur gradus superiores cum absoluta præcisione ab omnibus, quæ non sunt intrinsecæ rationibus formalibus eorundem. Pro solutione tertij suppono, eorum quæ dicuntur secundum quid, quædam ita dici, vel esse per attributionem ad ea, quæ sunt simpliciter, vt accidens dicitur ens per attributionem ad substantiam, medicina dicitur sana per attributionem ad hominem sanum: quædam vero non ita dici, vel esse, sed quia imperfecte, & secundum partem participant eandem formam: quomodo Æthiops dicitur albus secundum quid, hoc est secundum dentes, aer exigua luce collustratus dicitur lucidus secundum quid. Hoc posito respondeo maiorem esse veram, si intelligatur de ijs, quæ sunt secundum quid

priore modo: fallam vero, si intelligatur de posteriore: *Aethiopes* enim verè ignoscerent se esse candidos secundum lentes, quamuis nullo modo scirent esse illos homines simpliciter candidos: item is, qui nunquam vidisset copiosam lucem, verè cognosceret exiguam, quam actu videret: at vero distinctio fundamentalis perfectionum diuinarum non est, aut dicitur talis per attributionem ad actualem: ut enim iam supra dixi, licet non esset vlla res distincta ex natura rei, si tamen supponatur esse diuinitas infinite perfecta, ut modo est, adhuc perfectiones eius essent distinctæ fundamentaliter, & consequenter ut tales cognosci possent.

Distinctio fundamentalis obiectiua cognosci potest vnico simplici actu.

CAPVT XII.

I.

Distinctionem fundamentalem perfectionum diuinarum, quantum in se est, agnosci posse à quouis intellectu absque ordine ad plura actu distincta, constat ex capite superiore: superest ut dicam, ut cum cognosci possit vnico actu præsertim beatifico, ac diuino. Sententia negans suadet. Primo quoniam omnis intellectus distinguens rationes formales obiecti, intelligit vnā non esse aliam: hoc autem est alienum à cognitione diuina, & beata: ergo neutra earum percipitur distinctio perfectionum diuinarum. Maior est manifesta: distinctio enim fundamentalis consistit in negatione vnius de altero, saltem sub reduplicatione: & ideo, qui distinctionem fundamentalem agnoscit, consequenter intelligit ex rationibus formalibus ita cognitis vnā non esse aliam. Assumptio probatur, quoniam notitia obiecti sicuti est, non potest illud cognoscere aliter ac in se ipso est: visio diuina, ac beata attingit Deum sicuti est: ipse autem in se ipso simplicissimus est, & perfectiones omnes diuinæ sunt ex natura rei formaliter indistinctæ, ita ut vna sit alia: ergo cognitione diuina, vel beata non potest agnosci, vnā non esse aliam: Secundo aut Deus, & beati distinguunt perfectiones diuinas eadem visione, qua diuinam essentiam simpliciter vident in se ipsa, aut diuersa; non eadem: nam, cum per eam apprehendatur simpliciter, ut in se est, non distinguitur in plura. Non est alia, omnes enim visiones clarescunt eiusdem rationis. Et confirmatur, quoniam res actu indiuisa, & indistincta, non potest per se primo apprehendi, ut

distincta per actum rectum, immediate tendentem in obiectum prout est in se: visio autem terminata ad essentiam Dei est recta: ergo non poterit apprehendere distinctionem perfectionum diuinarum. Maior propositio patet: nam omnis distinctio rationis consistit in comparatione aliquarationum facta per intellectum: notitia autem recta obiecti realis, prout est in se, non est comparatiua: quoniam non intelligitur terminata ad plura, quæ possint esse extrema comparationis: atque adeo per ipsam distinguere nequeunt, quæ sunt re ipsa diuersa. Assumptio verò ostenditur: quoniam in omni comparatione reflexa primum obiectum est actus, vel intellectus ipsius intelligentis: at visio beata creata habet pro obiecto immediato ipsam essentiam diuinam in se, non vero ipsam, aut intellectum beati: in Deo vero ratione identitatis cum essentia, ipsamet visio, & intellectus, est obiectum actus beatifici, qui tamen, quia immediate fertur in essentiam, verè est actus rectus: & multo clarius id habet visio creata.

Tertio in particulari idem ostenditur de ipsa notitia diuina. Nam hæc non minus est vna, & simplex in genere notitiæ, quam sit essentia in genere rei, & obiecti intelligibilis: essentia vero non est actu ex natura rei distincta: ergo neque notitia diuina cognoscit actu perfectiones diuinas virtute distinguere. Patet consequentia: nam sicut rei simplicissimæ repugnat actuali distinctioni ex natura rei, ita notitiæ simplicissimæ repugnat actualis distinctio in genere cognitionis: hæc autem consistit præcipue in distinguendo obiectum cognitum, quod sane distinguitur, si actu cognoscitur eius distinctio virtualis. Quarto suadet in particulari de visione beata creatura, quoniam sublata causa distinctionis, tollitur ipsa quoque distinctio: in beatis vero Deum videntibus sublata est causa distinctionis diuinorum attributorum: ergo nequaquam ea distinguunt per visionem beatam. Assumptio probatur, quoniam causa, quam D. Thom. 1. p. q. 13. art. 4. & alij as-
signant, cur in via perfectiones diuinæ à nobis distinguantur, est imperfectio intellectus, ac medij, quoniam Deum per creaturas agnoscimus, nec habemus vnicum medium repræsentans perfecte vnicam illam rationem Dei, quod licet haberemus, tamen ob imbecillitatem luminis intellectualis, non possemus simul capere tot perfectionum notitiam: at in patria est vnum medium simplex, & adæquatum, hoc est essentia diuina, est lumen proportionatum

ad vi-

II.

s. Thom.